

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny!
(1 Kor 12:26)

Slovo úvodem

Drazí přátelé CSI!

23. listopadu proběhla v mnoha zemích světa Red Wednesday (Červená středa). Na letošním pražském hlavním programu Červené středy se významně podílela CSI. Panelisty konference „Pronásledování pro víru... Jak mohu pomoci já?“ byli také mezinárodní ředitel CSI Dr. John Eibner a projektový manažer CSI pro Afriku Franco Majok. V rámci centrálního programu Červené středy proběhl benefiční koncert v Betlémské kapli, jehož výtěžek bude věnován na dlouhodobý projekt CSI – vykupování otroků unesených islámskými milicemi v Jižním Súdánu.

Tématu novodobých dějin Súdánu poznamenaným občanskou válkou a zotročováním křesťanů se ve svém příspěvku věnoval Franco Majok. Franco Majok v rámci svého pražského pobytu poskytl také rozsáhlý a velice přínosný rozhovor Týdeníku Echo: „*Trvalo to skoro dvacet let a svět víceméně mlčel. Skoro nikde se o tom nemluvalo. Změna se začala rýsovat v 90. letech. V roce 1992 do jižního Súdánu poprvé přijel John Eibner z Křesťanské mezinárodní solidarity, CSI a na vlastní oči se přesvědčil, co se tu děje. Vláda v Chartúmu tu CSI neviděla ráda, byla ještě válka a oni delegaci CSI dokonce bombardovali. Jenže Eibnerovi a dalším se postupně podařilo ve světě prolomit ticho. Bez CSI by naše hnutí za samostatnost asi neuspělo. Jižní Súdán by vůbec nevznikl. A to zpočátku i oni naráželi na jisté potíže. Vykupování otroků se například úředníkům amerického státu obecně nelíbilo.*“

Celý rozhovor Vám s laskavým svolením redakce přinášíme ve Zpravodaji.

Panelisté celé konference vesměs konstatovali, že ačkoliv pronásledování (zvláště křesťanů) pro víru ve světě hrozivě narůstá, zájem západní sekulární společnosti, mediálního mainstreamu, ale i zástupců a členů západních církví o osudy pronásledovaných spíše opadává.

John Eibner k tomu ve svém příspěvku řekl: „*Právě kvůli obrovskému rozsahu této hrozby jsme povinni být solidární s pronásledovanými částmi Kristova těla (---). To znamená zintenzivnit naši humanitární pomoc a advokační úsilí a v neposlední řadě také naši modlitební podporu. Pokud se vaše farnost nemodlí každou neděli za pronásledované části Těla Kristova v Africe a mnoha dalších částech světa, požádejte svého kněze nebo faráře, aby vám vysvětlil, proč k tomuto opomenutí došlo. Jedině podle slov papeže Františka, který i v těchto temných dnech vidí v Africe naději pro křesťanský svět: „Církev má nyní více mučedníků než v prvních staletích. Modleme se za tyto naše bratry a sestry a podporujeme je svou modlitbou a solidaritou.*“

Celý příspěvek Johna Eibnera, ve kterém se věnoval situaci v Africe si můžete přečíst ve Zpravodaji.

Ve Zpravodaji přinášíme také Varování před genocidou původního arménského obyvatelstva Náhorního Karabachu (Arcach). Azerbájdžánská vláda zahájila 12. prosince 2022 blokádu Lačinského koridoru, jediné pozemní cesty do Náhorního Karabachu. 120 000 arménských obyvatel je bez dodávek potravin, léků, plynu a dalšího životně důležitého zboží.

Máme za sebou rok poznamenaný válkou a krizí – energetickou i ekonomickou. Veškerá podpora a pomoc, kterou jsme i v horších časech mohli předat pronásledovaným křesťanům, byla možná jen díky vaší podpoře. Děkuji vám za Vaše dary a modlitby. Děkuji také všem dobrovolníkům, bez kterých by činnost česko-slovenské pobočky CSI nebyla možná.

Již tradičně posíláme v prvním čísle Zpravodaje našim štedrým dárcům potvrzení o daru pro daňové účely.

Přeji vám naději a lásku, kterou nám do nového roku dává Kristovo narození.

Monika Kahancová

Nabízíme vašemu farnímu společenství, sboru, škole, obci **zdarma přednášku a prezentaci:**

Nejpronásledovanější náboženství

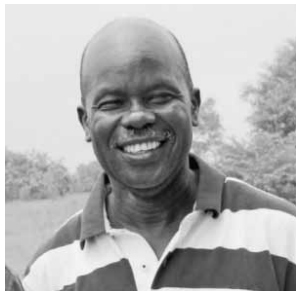
nebo - Islám a pronásledování křesťanů

Budeme vděční za váš zájem! Kontakt najdete na zadní straně Zpravodaje.

Otroka za kravskou medicínu

Daniel Kaiser

Rozhovor s Franco Majokem o tom, jaké to je, dostávat lidi po desítkách let z (muslimského) otroctví

Pouhých několik tisíc kilometrů od nás, totiž v subsaharské Africe, mají lidé úplně jiné problémy, než jsou nepatrné posuny v teplotě atmosféry, genderová identita, bezpečnost potravin nebo muka vybírání mezi Danuší Nerudovou a Petrem Pavlem. Nejmladší stát světa, Jihoafrická republika, se od Súdánu odtrhl v roce 2011, avšak teprve před dvěma lety země došla určitého klidu. Odrážení tohoto území je přiběhem osamostatnění křesťanských kmenů a obranným reflexem proti islamizaci ze strany většinově arabského Súdánu (někdy severního Súdánu). Následkem opakovaných válek má dvanáctimilionový Jižní Súdán početnou diasporu ve světě, jak dobrovolnou, tak nedobrovolnou. Tu druhou tvoří několik desítek tisíc otroků, kteří byli přes vnitrosúdánskou hranici odvezeni do arabských částí země v 80. a 90. letech a pořád tam v nedůstojných podmínkách žijí. Franco Majok řídí z Jižního Súdánu jako klíčová osoba vyvádění otroků zpátky na svobodu. Je projektovým manažerem Křesťanské mezinárodní solidarity (CSI, Christian Solidarity International). V Praze byl v rámci festivalu Červená středa.

John Eibner a Franco Majok na pražské konferenci v rámci Červené středy – druhý a třetí zleva

Franco, vyprávějte nejdřív něco o sobě. Narodil jste se před občanskou válkou.

Před druhou občanskou válkou, ale uprostřed té první. Narodil jsem se v jižním Súdánu roku 1963. Přesné datum neznám. Měl jsem čtyři bratry, tři z nich pořád žijí, jeden zemřel právě v občanské válce. Ta první byla v letech 1955 až 1972. Hodně se na mně podepsala. V sedmi letech jsem uprchl do Konga (myšlena Demokratická republika Kongo – pozn. red.). Tam jsem jako malý, úplně odloučený od rodiny, prožil dva roky. Byl jsem ve skupině uprchlíků, kterou podporoval Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Zřídili pro nás utečenecký tábor, kde jsme dostávali jídlo a šaty. Dokonce pro nás v druhém roce otevřeli školu. Když první občanská válka skončila, to bylo v roce 1972, OSN nás dopravila zpátky na jih Súdánu. A já jsem pokračoval na základní škole. Druhá válka z roku 1983 mě zastihla na střední. Povedlo se mi utéct nejdřív do Chartúmu a pak do Egypta. V Káhiře jsem se oženil, nakonec jsme se se ženou dostali do USA.

Ta první válka vypukla mezi křesťany a muslimy, nebo mezi různými znepřátelenými kmeny?

Čistě mezi křesťany a muslimy. Ale nebyla to ještě tak úplně válka za sjednocení jižního Súdánu, spíš snaha se prostě oddělit od muslimů. Ta válka se nevyvíjela dobře. Většina okolního světa váhala nás podpořit. Zájmy Ameriky a Západu byly tehdy jinde. Jediný stát,

odkud jsme dostali nějakou podporu, byl Izrael, a to teprve v roce 1970. Přece jen se podařilo podepsat mírovou dohodu. O devět roků později, v roce 1983, jak už jsem zmínil, vypukla druhá občanská válka. Od té první se lišila daleko větší brutalitou, zahynuly v ní na dva miliony lidí. Severní Súdán byl velmi dobře vyzbrojen. Válce bezprostředně předcházely pokusy režimu v Chartúmu aplikovat islámské právo šaría i na nemuslimy. Křesťané z jihu z toho samozřejmě šťastní nebyli. V téže době byla na jihu objevena ropa, kterou vláda chtěla stahovat k sobě na sever a prodávat dál.

John Eibner a Franco Majok předávají potravinovou pomoc

To kvůli ropě byla ta druhá válka brutálnější?

Taky, ale hlavně sever válku pojal jako džihád, svatý boj proti nevěřícím. A v rámci džihádu centrální vláda ponoukala dva arabské kmeny z oblasti kolem hranice mezi muslimskou a křesťanskou částí země, aby jejich bojovníci vyráželi přes hranici na jih, přepadali vesnice, ničili domy a násilím odváděli lidi do otroctví. Tyto dva kmeny za vznik fenoménu otroctví v jižním Súdánu nesou bezprostřední odpovědnost.

Unášejí pořád?

Už ne. Ovšem pořád drží v zajetí desítky tisíc křesťanů a nemuslimů (takto jsou označováni nekřesťanští animisté – pozn. red.), kteří se v jejich moci ocitli během 80. a 90. let. Únosy byly zastaveny až v roce 2004, kdy byl podepsán mír a druhá občanská válka skončila.

Z jakého kmene se rekrutovali otroci?

Z kmene Dinka. Jsem jeho členem. Náš kmen s oběma arabskými kmeny přes hranici sousedí. Jsme křesťané a naše muslimské sousedy dlouhodobě iritovalo, jak vedle nich může žít kmen, který islám nepřijal. Znali jen dvě možnosti: buď přijmete islám, nebo vás zničíme. Dinkové jsou chovateli dobytka. Jsme největší kmen v zemi (Dinkové tvoří asi 40% obyvatelstva Jižního Súdánu – pozn. red.). Skoro všichni otroci zavlčení na sever jsou Dinkové, byli jsme takřkajíc na ráně.

Dinkové jsou křesťané. Jaké denominace?

V Jižním Súdánu tři největší církve jsou: episkopální církev, tedy vlastně anglikáni, pak katolíci a presbyteriáni. Ale třeba já jsem luterán.

Co animisté, jsou s vámi proti muslimům?

Ano. V Jižním Súdánu žije 63 kmenů. V každém z nich byste našel i lidi, kteří prostě věří v Boha a neztotožňují se s žádnou církví. Nebo vyznávají staré africké tradice. Ale když je nějaký kostel napaden, animisté přijdou na pomoc. Jsou to naši spojenci proti islamu. Děti animistů se ve škole často stávají křesťany. Tím pádem animistů pomalu ubývá.

Vraťme se do 80. a 90. let, do časů odvádění do otroctví.

Trvalo to skoro dvacet let a svět víceméně mlčel. Skoro nikde se o tom nemluvilo. Změna se začala rýsovat v 90. letech. V roce 1992 do jižního Súdánu poprvé přijel John Eibner z Křesťanské mezinárodní solidarity, CSI a na vlastní oči se přesvědčil, co se tu děje. Vláda v Chartúmu tu CSI neviděla ráda, byla ještě válka a oni delegaci CSI dokonce bombardovali. Jenže Eibnerovi a dalším se postupně podařilo ve světě prolomit ticho. Bez CSI by naše hnutí za samostatnost asi neuspělo, Jižní Súdán by vůbec nevznikl. A to zpočátku i oni naráželi na jisté potíže. Vykupování otroků se například úředníkům amerického státu obecně nelíbilo.

Proč?

Používali argument, že když budeme otroky vykupovat, jen tím povzbudíme další únosy. K tomu se ještě dostaneme. Ale práce CSI se projevila i jinak. Když křesťané v jižním Súdánu viděli, že tam je nějaká CSI a zajímá se o ně, vzali to jako impulz se spojit. A konečně začali islamisty vytlačovat na sever. Důležité bylo pro nás 11. září 2001. Rada lidí v Americe si to propojila. Muslimské nájezdy najednou nebyly jen cosi, co se děje nám. Muslimové přicházeli i k nim. Prezident Bush mladší podepsal zákon o míru v Súdánu (Sudan Peace Act z října 2002; zákon konstatoval, že vláda Súdánu páchá genocidu, vyčlenil peníze na pomoc částem země mimo kontrolu federální vlády – pozn. red.). Tento zákon rozhodujícím dílem přispěl k nezávislosti.

Jak?

Když Usáma bin Ládín zakládal al-Káidu, byl asi deset let hostem vlády v Chartúmu, než ho poslala do Afghánistánu. Vláda USA byla po 11. září velice rozčilená. Po invazi do Afghánistánu a do Iráku byl Súdán třetí zemí, kde Američané přemýšleli o zásahu. Ale první dvě války se nevyvíjely dobře, takže se rozhodli místo invaze pro vznik Jižního Súdánu. Ovšem celý ten proces nastartovala dávno předtím CSI. Kdyby světu neukázala, co se u nás děje, o útlaku nemuslimské populace vládou v Chartúmu by skoro nikdo nevěděl.

Kolik lidí bylo za těch dvacet let z jihu uneseno?

Odhaduje se 100 tisíc. Únosci se přirozeně zaměřovali hlavně na mladé muže a ženy. Nebylo výjimečné, že staré po přepadu vesnice pozabíjeli. Zapálili domy, dobytek odvěkli. Byla to součást předem promyšlené strategie, že se Dinky ztrátou dobytka a demolicí vesnic podaří oslabit natolik, aby kapitulovali a přestoupili na islám. Kapitulace, to je podstata islámu. Samo slovo islám znamená podrobit se. Nikoli být přesvědčen a konvertovat, ale kapitulovat před Alláhem

O co únoscům jde? Chtějí otroky obrátit na islám, nebo v nich vidí pracovní sílu?

Obojí. Ale kromě toho měla vláda v Chartúmu i vyšší důvody, proč ty masivní odvody do otroctví iniciovala. Potřebovali půdu, na níž kmen Dinka hospodaří. Zadrhé potřebovali ropu, která tam pod zemí je. Vylidnili vesnice a začali s těžbou. Za války se ty peníze používaly na nákup zbraní z Číny, s nimiž zase zabíjeli v jižním Súdánu. Ropovod postavený v těch dobách pochopitelně vede na sever, takže my svou ropu dodnes prodáváme do světa přes Súdán a oni si za přepravu účtují polovinu ceny.

Vás jsme zapomněli v Chartúmu.

To se píše rok 1983. Chtěl jsem samozřejmě pokračovat do Egypta, ale dostat egyptské vízum nebylo jednoduché. Potřebuješ vydělat peníze na cestu, získat pas, pak víza. Potřebuješ mít dobrý důvod, proč chceš opustit Súdán a odejít do Egypta. Zabralo mi to čtyři roky.

Co jste v Chartúmu ty čtyři roky dělal?

Přes den jsem pracoval v továrně vlastněné křesťany, po práci jsem navštěvoval večerní školu. Následoval Egypt, tam jsem strávil deset let. Snažil jsem se dostat do Spojených států, ale i to trvalo neuvěřitelnou dobu.

Musel jste v Egyptě předstírat, že jste muslim?

Ne, jsem křesťan, víru jsem neměnil. Koptská církev v Egyptě nám otevřela své kostely. A křesťanské byznysmeny instruovala, že pokud mají nějaké volné místo, ať ho obsadí nějakým Jihosúdancem. I já jsem. pracoval ve firmě koptského majitele, firma dělala izolace střech. Koptové nám ohromně pomohli. Já například jsem u této rodiny pracoval až do svého odchodu do Ameriky.

Jsou Arabové celkově rasisté?

Naprosto. V Egyptě se černochům běžně děje, že jdete po ulici a lidi o vás, samozřejmě i přímo před vámi, mluví jako o Bombovi. Bombo znamená opice. Je i taková písnička, kterou Egyptané zpívají: Bombo ze Súdánu. Chování na Západě dávno nepředstavitelné. Ovšem koptové se takhle nechovali. Celých těch deset let v Káhiře jsem měl před očima Ameriku, tam jsem se chtěl dostat. Dlouho jsem byl odmítán. Nejdřív bylo potřeba získat uprchlický status od OSN. Ale OSN se musí

řdit názorem vlády země, v níž daná pobočka působí. Egyptská vláda nám, křesťanským utečencům z jižního Súdánu, dlouho odmítala uprchlický status přiznat. Nakonec ho dala a já jsem přes OSN mohl jako uprchlík do USA vycestovat. Do Ameriky jsem přijel v roce 1998, s oficiálními papíry. Po patnácti letech jsem tam začal pracovat pro CSI. Ale CSI jsem znal

už dřív – mezi unesenými byli i moji příbuzní, z nich jsou někteří dosud v otroctví, respektive nevíme, jestli jsou ještě naživu.

Řekl byste, že Amerika je patronem Jižního Súdánu?

Jižní Súdán by bez pomoci Spojených států nevznikl. Tedy – on by nevznikl bez pomoci CSI, která pak ve Spojených státech rozšířila povědomí o otrokářství v Súdánu. Toho se v Americe ujaly křesťanské skupiny a naše téma se podařilo ve Washingtonu prolobovat. Prezident Bush mladší se při nástupu do úřadu opíral o křesťanské skupiny, které měly své informace od CSI.

*John Eiber a prezident Jižního Súdánu
Salva Kiir Mayardit*

A dnes?

Vztahy nejsou vyloženě špatné, je to takové ano i ne. Nemáme s vládou ve Washingtonu silné vztahy, musíme se o ně pořád ucházet.

Organizujete osvobozování otroků ze severního Súdánu. Při tom vám americká vláda nějak pomáhá?

Ne. Financuje to CSI, shání peníze od soukromých dárců. Nezískáváme žádné peníze ani od OSN, ani od jiných vlád. Na Západě, hlavně ve Spojených státech, se obracíme na křesťanská společenství a skrz ně na jednotlivce. Na těch závisíme.

A dál? Posbíráte na Západě peníze a s nimi se vydáte k těm dvěma otrokářským kmenům na hranici Súdánu?

Tam bych vůbec nešel, nemohl bych. Pro mě je to nebezpečné už u hranic, natož abych hranici překračoval. Oba otrokářské kmeny k CSI zaujímají nepřátelský postoj, stejně jako vláda v Chartúmu. Zadruhé otrokářům nedáváme peníze. Máme na severu pár lidí, kteří s námi spolupracují. To oni jdou k otrokům a převádějí je pěšky přes hranici. Pochopitelně nikoli veřejně. Pracují v utajení. Jsou to Arabové a my jim říkáme arabští retrívři. Pohybují se v terénu vždycky ve skupině. Pokud jde o otroky, ty jejich pánové drží na venkově, do města nesmějí. Tam by mohli utéct, nebo by je tam nedej bože spatřil nějaký cizinec. Majitelé své otroky většinou používají pro práci s dobytkem a na farmě. Retrívři jsou místní, vyznají se tam.

Retrívři

A retrívři majitelům penězi platí?

Ne, platí se kravskou medicínou. Vakcínou pro dobytek. Otrokáři jsou také chovateli dobytka, vakcíny pro svá stáda nutně potřebují. Takže my našim retrívřům dáváme zásoby kravské medicíny. A jídlo pro osvobozené otroky, aby měli na zpáteční cestu. A kromě toho jim dáváme i čas. Taková expedice může trvat až dva měsíce. Retrívři překročí hranice, vytipují si otroky. První postup pak je, že za otrokářem přijde retrívř a nabídne mu za člověka kravskou medicínu. Uvědomte si, že pro chovatele dobytka

je kráva jmění, je to jeho bohatství. Kdyby mu pošla, utrpí velkou škodu. Druhý postup: za otrokářem přijde celý tým, deset patnáct mužů. Jsou to silní chlapi a já nevím, jestli při návštěvě používají jako pohružku zbraně, nikdy jsem u toho nebyl. Oni majiteli řeknou: Tady toho otroka potřebujeme. Jdou na konfrontaci. Třetí možnost je otroka vyhledat o samotě a nabídnout mu útěk. Otroci většinou zareaguje nejdříve ustrašeně, ale oni ho ujistí, že jich je hodně, že ho ochrání a vyvedou do Jižního Súdánu.

Arabským retrívrům platíte za každého osvobozeného člověka?

Ano. Ovšem oni majitelům dávat peníze nesmějí, pouze vakcíny pro dobytek. To je naše podmínka. Zpočátku se otrokářům i platilo penězi, ale změnili jsme to. Byla by to korupce a přitom ještě i jakási finanční odměna za únos. U kravské medicíny mám jistotu, že ji majitel použije na záchranu krávy. U peněz nevím, co všechno by s nimi dělal.

Když se podaří s majitelem dohodnout výměnu otroka za kravskou medicínu, nerisuje pak otrokář, že se to dovědí jeho sousedé?

On se přece nikomu nepůjde pochlubit, že otroka vyměnil za vakcínu. Kdyby se ho na něj někdo vyptával, může tvrdit, že mu utekl, že nějak záhadně zmizel nebo že ho daroval. Arabský pán si přece s otrokem může dělat, co chce: nechat si ho, prodat ho, někomu darovat...

Odkud svoje retrívry znáte?

Jsou to naši spojenci ještě z dob občanské války. Jižní Súdán byl bez přístupu k moři a oni přecházeli hranici za obchodem. Na jihu tehdy vznikla Armáda za osvobození súdánského lidu, která válčila za práva křesťanů. Armáda potřebovala zboží a potraviny, které jim různí arabští byznysmeni ze severu dopravovali. To se nejdříve muselo dohodnout, že přijdou neozbrojení a naši že jim zaručí bezpečí. Mezi nimi postupně vykrystalizovali retrívři. Nemohu prozrazovat úplně podrobnosti, ale řeknu vám, že pracujeme se dvěma skupinami retrívrů. Každá skupina má svoje vlastní auta, svoje základny, do kterých osvobozené otroky podle potřeby přesunou. Na základně mají zásoby potravin a obnošených šatů, které nakoupili z peněz od nás.

Jak moc je to i pro retrívry nebezpečné? Jako muslimové by mohli být obviněni ze spolupráce s nevěřícími.

Proto taky neoperují nikdy sami, ale vždycky jako silný tým. Do jisté míry je chráněn i klanová příslušnost. Kdyby je napadl otrokářský klan, musí počítat s tím, že pak bude v odvetu zase on napaden klanem, z něhož jsou naši retrívři. Každopádně když dokončí misi a přivedou nám zpátky naše lidi, obratem se vrací na sever. I před námi se zahalují, když s nimi chceme pro naše interní účely pořizovat rozhovor. Nepřejí si, abychom je fotografovali.

Jak se taková předávka odehrává?

Dovím se, kam přijdou a kdy. Já tam přijedu se zástupcem ministerstva pro humanitární záležitosti, přijde i policie. Hned na místě s osvobozeným navrátilcem všechno zdokumentu-

jeme.

Kolik lidí už jste takhle dostali zpátky?

Každý rok asi 1500. CSI s tím začala před třiceti lety, první vyprošťovací akce proběhla v roce 1993. To je samozřejmě dlouhá doba, lidé se během let v otroctví i ženili, narodili se jim děti. Těm dětem je dnes dvacet třicet, celý život prožili v nesvobodě. Takže se stává, že vítáme nazpátek rodiče bez dětí, a ovšem taky děti, které v Jižním Súdánu ještě nikdy nebyly.

Netrháte při osvobozovacích akcích rodiny?

Jenže pán děti otroků stejně většinou prodá jinému otrokáři. Takže naši osvobození lidé už většinou neměli rodinu, která by žila pohromadě na jednom místě. A i kdyby žila, musejí počítat s tím, že je pán každou chvíli od sebe odtrhne.

Situace, kdy otrok má na farmě malé děti a najednou dostane možnost utéct s tím, aby se ale rozhodl hned, musí být hrozná.

Většinou se rozhodnou tak, že opustí děti. Mají toho dost: žádná úcta, žádná mzda. Nemáte šanci dostat se v případě potřeby do nemocnice. Jíte sám. Spíte sám. Pán vás neustále bije.

Potřebuje vaši práci, jako byste byl hospodářské zvíře. Ale ano, zažil jsem řadu případů, kdy na hranice přišla ženská s pláčem, že na severu nechala dítě. Ona v tu chvíli plánuje, jak se později pro dítě vrátí nebo zařídí jeho vysvobození. Ale to je strašně těžké, případů, kdy se nám podařilo vyvést po rodičích i jejich děti, je málo.

Co se stane s dítětem, jehož rodič utekl?

Stane se z něj Arab, muslim. Přestává být Jihosúdánec. Je hrozné muset takhle odpovídat, ale bohužel.

Před chvílí jste řekl, že Arabové jsou vůči černochem rasisté. Jak se může z černocho stát Arab?

Jsou i případy opravdové, upřímné konverze u lidí, kterým řekli: Jsi muslim a Arab. Běž bojovat proti nevěřícím. Někdy opravdu v čele islámské skupiny, která táhne proti našim, vidíte černého konvertitu. Na druhou stranu takových fanatických konvertitů je maličko.

Kdo rozhoduje, kterému člověku bude nabídnuto vysvobození?

Tady záleží na retrívrech samých. To oni chodí po venkově, narazí na černocho, zeptají se ho: Jsi Dinka? Jsi tu dobrovolně, nebo tě sem zavlekli? A chtěl bys utéct?

A když on chce, dohodnou se, že pro něj přijdou v noci?

To ne, musí s nimi jít hned. Případně mezitím část týmu jde navštívit otrokáře s nabídkou kravské medicíny. Ptáte se, kde retrívři otroky vystopují. Otrok přes den pracuje a jeho pán většinou není přítomný. Vede krávy do lesa za stínem nebo jde dlouhé vzdálenosti ke studni pro vodu. Nebo na trh, aby koupil něco do hospodářství. Naši retrívři jsou placení, takže nesedí na zadku. Naopak jsou velmi aktivní a otroky oslovují.

Jaký je poměr těch, kdo využijí šance a jdou s retrívry, a těch, kdo odmítnou?

Pokud byli i takoví, že odmítli, nevím o nich nic, retrívři by nám o nich třeba ani nefekli. Ale naši lidé mají mizerné zacházení a 99,9 procenta Dinků se samozřejmě z otroctví chce vrátit.

Co se děje s osvobozenými otroky po návratu na jih? Jdou do své vesnice, ke své rodině?

To je pochopitelně náš plán. Vyžaduje to čas, často dva tři, někdy až čtyři roky. A občas, zřídka, se to nepovede vůbec. Ti lidé prožili v otroctví někdy až třicet roků, tady mezitím běžela válka. Vráť se a jejich příbuzné se nepodaří najít. Anebo se zjistí, že rodiče jsou už mrtví, sourozenci rozptýlení, že naživu už je jen starý strýc. A stejně se i v takové situaci většinou chtějí vrátit mezi své, do svého klanu. Pokud se nenajde žádný příbuzný, umísťujeme navrátilce do obcí ochotných je přijímat. Protože všichni otroci jsou z kmene Dinka, umísťujeme je samozřejmě na území Dinků. Kromě jazyka Dinků se v Jižním Súdánu mluví dalšími 62 jazyky, které spolu většinou nemají nic společného, tam by navrátilci nikomu nerozuměli. Tomu chceme předejít. Mimochodem, kdysi byly snahy prosadit i v jižním Súdánu

jako dorozumívací řeč arabštinu, ale po získání samostatnosti se úřední řečí stala angličtina. **Jste většinově křesťanská společnost. Jak se v Jižním Súdánu chováte k muslimům?**

Ano, definujeme se jako černí afričtí křesťané. V neděli nepracujeme. Ve velkých městech nějací muslimové žijí, a poněvadž Jižní Súdán je sekulární režim, nikdo ty lidi nepronásleduje. Ale fakt je, že kdyby se odvážili na venkov, místní k nim budou přistupovat velmi nevrážlivě. Netolerovali by je.

Jak odpovíte, když vám někdo namítne, že jako křesťan, notabene luterán, jste přijal náboženství, které je v Africe s jejími tradicemi cizorodý import?

Že islám je vzhledem k africkým tradicím mnohem cizorodější. Ano, na rozdíl od Etiopie, která je křesťanská od starověku, do Súdánu křesťanství pořádně přišlo až s britským kolonialismem, v 19. století. Ale křesťanství po lidech nevyžadovalo, aby odhodili své tradice a změnili vlastní kulturu. Islám tohle vyžaduje, islám zná jen podrobení. Dinkové nemají rádi, když je někdo do něčeho násilím nutí. A

je historická skutečnost, že se svými zvyklostmi a náboženskými představami byli Dinkové křesťanské víře mnohem přístupnější než islámu.

Před pěti šesti lety prošla Západem velká vlna jakési pozdní lítosti nad obchodováním s otroky a otrokářstvím. V Americe začali přehodnocovat své národní dějiny tak, že určujícím momentem Ameriky není přijetí ústavy, ale moment, kdy Britové z Afriky přivezli první otroky.

K tomu dvě poznámky. Zaprvé obchod s otroky v Africe kvetl dávno před založením USA. Když muslimové v 7. století dobyli Egypt, odváděli spoustu křesťanů do otroctví. Totéž později muslimové v Súdánu. Možná jste si teď všiml, že na mistrovství světa ve fotbale za Saúdskou Arábii hráli černoši. To nejsou nějaké nové akvizice, to jsou potomci otroků přivlečených kdysi do Arábie. Druhá poznámka se týká amerických černochů a jejich vztahu k nám. Oni nás považují za jaksi jiné černochy. Myslím si, že nemůžeme porozumět jejich situaci a jejich historii, což je koneckonců pravda. Nám naši rodiče nevyprávěli, že jsme se do své vlasti dostali jako otroci a nedobrovolně a že jsme tu stovky let žili v podřízeném postavení. Američtí černoši s námi udržovali styky méně než běloši, i proto, že jsme do Ameriky přišli jako imigranti, a kdo nám pomohl se tam dostat? Černoši? Nikoli, běloši. A k nám se běloši skutečně chovali dobře. Když vám někdo pomůže s přistěhováním, pomůže vám najít práci, tak ho prostě považujete za svého přítele. Mně se povedlo poslat svoje děti do základní školy, která je bílá. Většina amerických černochů proto, že jsou potomky otroků, by svoje děti do bílé školy neposlala. Oni to holt vidí jinak. Berme to jako důkaz toho, jakým prokletím otroctví je. Zničíte konkrétní lidi a ještě poškodíte jejich potomky na stovky let.

FRANCO MAJOK (1963)

Narodil se v jižním Súdánu. V Egyptě, kam se dostal ve dvaceti letech, vystudoval učitelství, obor angličtina. Nikdy neučil, ve Spojených státech, kde od roku 1998 prožil dvacet let, pracoval nejprve jako sociální pracovník a později pro Křesťanskou mezinárodní solidaritu. Několik let už působí opět převážně v Jižním Súdánu. Se ženou má tři dospělé syny, všichni žijí v Bostonu.

Převzato s laskavým svolením redakce Týdeníku Echo 51-52 2022

Jižní Súdán: Ahok Ayanga - v 16 letech unesena, prodána a zotročena

„Roky otroctví mě připravily o důstojnost.“ - Ahok Ayanga, která žila 34 let v otroctví

V 16 letech byla unesena a prodána. Letošní léto přineslo zlom: Po 34 letech otroctví je padesátiletá Ahok Ayanga opět svobodná a vypráví svůj příběh.

„Pocházím z Makuac Deng Ayom. Moji rodiče byli zemědělci a mám pět sourozenců. Protože jsme vlastnili krávy a kozy, měli jsme vždycky co jíst a mohli jsme pít hodně mléka. Měli jsme ale velký strach, že nás jednoho dne napadnou Arabové, jako se to stalo ve vesnicích v okolí.

Osudný den

Pak přišel den, kdy kolem poledne zaútočili. Každý, kdo se pokusil o útěk, byl zastřelen. Můj strýc byl zastřelen přímo před mými očima. Mým rodičům se ale uprchnout podařilo. Bylo mi 16 let. Zajali mě a odvěkli na sever. Během dlouhém pochodu jsme nedostali skoro nic k jídlu - a co bylo nejhorší - několikrát mě znásilnili.

Hrozná doba

V jedné súdánské vesnici mě jakýsi Arab vzal k sobě domů, ale jen proto, aby mě o pár dní později prodal Mahamadu Alímu. Od té doby byl mým pánem, já otrokyní. Musela jsem pracovat v domácnosti - vařit, uklízet, prát, nosit vodu, sbírat dříví a pořád dokola. Chovali se ke mně špatně. Bezdůvodně mě uráželi a bili. Když jsem byl nemocná, neměla jsem jít k lékaři. Nedostala jsem ani

nové oblečení, ani mzdu. A v noci si můj pán znovu a znovu lehal se mnou do postele. Nemohla jsem se bránit. Byly mi vnuceny věci, které jsem nikdy nechtěla. Moje genitálie byly obřezány a musela jsem se stát muslimkou. Roky otroctví mě připravily o důstojnost.

Franko Majok předává čirok osvobozené Ahok Ayanga

Jednoho dne navštívil naši vesnici osvoboditel otroků. Uviděl mě a pak velmi dlouho mluvil s Mahamadem Alím. Pak něco vtiskl do ruky mému trýzniteli a odvedl mě do tábora, kde čekali další otroci. Za soumraku jsme vyrazili, překročili řeku a po dlouhém pochodu jsme dorazili do Jižního Súdánu. Byla jsem doma a byla jsem volná!“

Osvobození otroků prostřednictvím CSI

Ahok byla unesena v roce 1988 a v létě 2022 ji lidé z CSI osvobodili. Její vyprávění zaznamenal projektový manažer CSI Franco Majok.

CSI - Rolf Höneisen

Afrika - naděje křesťanského světa

Příspěvek Dr. Johna Eibnera - mezinárodního prezidenta CSI – na konferenci „Pronásledování pro víru... Jak mohou pomoci já?“ pořádané v rámci hlavního programu Červené středy v Praze 23. listopadu 2022:

Afrika je pro křesťanský svět „kontinentem naděje“! - prohlásil papež František během své návštěvy Afriky v roce 2015. Projevy víry,

kterých byl svědkem v chudé, válkou zmítané Středoafričské republice, na něj udělaly takový dojem, že ji označil za „duchovní hlavní město světa“. Zdůrazněním naděje, kterou Afrika představuje pro křesťanský svět, papež František pouze opakoval názor, který vyjádřili již jeho bezprostřední předchůdci, papežové Benedikt a Jan Pavel II. Křesťanství je ve své podstatě víra. Není to věda, ani technologická metoda, ani politická ideologie, ani filozofie, ani ekonomická teorie. Tito tři papežové byli v subsaharské Africe svědky silné, živé a rostoucí křesťanské víry. Zatímco v Evropě oheň víry chladne a to, co se kdysi nazývalo křesťanstvím, se řítí stále hlouběji do pohanské, postkřesťanské epochy, křesťanství v subsaharské Africe živě prostou vírou roste mílovými kroky. Tento dynamický růst však nezůstává bez odezvy.

Džihád bez hranic

Subsaharská Afrika je výrazně postižena mnoha problémy: chudobou, autoritářskou vládou, kmenovou korupcí atd. Existuje však jeden zvláště naléhavý, o kterém evropští státníci neradi mluví přímo a o kterém média informují jen zřídka. Tím je fenomenální šíření protikřesťanského násilného džihádu. Násilný džihád dynamicky roste současně s rychlým růstem křesťanské víry.

V prvních letech mého působení v CSI v 90. letech 20. století byl ústředním bodem mé terénní práce Súdán. Islámský režim v Chartúmu, spřízněný s Muslimským bratrstvem, který hostil Usámu bin Ládina, otevřeně vedl násilný džihád proti odbojným křesťanským a dalším nemuslimským komunitám v jižním a středním Súdánu. Z osmi až devíti milionů obyvatel zahynuly více než

dva miliony lidí a přes čtyři miliony byly vysídleny. Jedním z nejodpornějších zločinů džihádistů bylo zotročení více než 100 000 lidí. Násilná konverze k islámu, znásilňování, mrzačení ženských pohlavních orgánů a další formy fyzického a psychického mučení byly normou. Měl jsem tu čest stát v Křesťanské mezinárodní solidaritě na straně obětí tím, že jsem dokumentoval jejich těžkou situaci a podporoval účinný systém osvobozování otroků.

V té době se zdálo, že džihád v Súdánu je izolovaným jevem a jedinou aktivní bojovou zónou násilného džihádu bylo Somálsko, téměř výhradně muslimské. Před 11. zářím západní veřejnost o džihádu téměř nic nevěděla. Když jsem v článcích pro tisk používal termín „džihád“, musel jsem vždy v závorce vysvětlit „islámská svatá válka“. Dnes už ale taková vysvětlení nejsou potřeba. Svět ví, co je to násilný džihád. Ten samozřejmě zvedl svou ničivou hlavu v Evropě a Severní Americe. V poslední době také zachvátil subsaharskou Afriku a křesťané jsou jeho speciálním terčem. Křesťanství je největší překážkou šíření islámu v Africe. Džihádisté ovládají obrovská území v oblasti Sahelu a západní Afriky. Největší africká země Nigérie je na pokraji imploze a řada islámských teroristických skupin se zaměřuje na křesťany a další „kafíry“ (nevěřící), které zabíjí, vysídluje, unáší a zotročuje. Krize v Nigérii je natolik vážná, že CSI vydala před téměř třemi lety varování před hrozící genocidou, v němž apelovala na mezinárodní společenství, aby plnilo své právní závazky a zabránilo geno-

cidě podle mezinárodního práva.

V této výzvě CSI uvedla:

Podle nejkonzervativnějších odhadů nigerijských křesťanských zdrojů bylo v Nigérii za poslední rok islámskými milicemi zabito 1 000 křesťanů a od roku 2015 jich bylo zavražděno 6 000.

Jen za posledních pět týdnů:

- Západoafrická provincie Islámského státu (ISWAP) zveřejnila video zachycující vraždu Ropvila Daciya Dalepa, křesťanského studenta univerzity v Maiduguri (23. ledna).
 - Rev. Dennis Bagauri byl zastřelen ve svém domě ve státě Adamawa (20. ledna).
 - Fulbští ozbrojenci zaútočili na 11 křesťanských vesnic ve státě Kaduna na jihu země a ve státě Plateau, 50 křesťanů zavraždili a 58 unesli (6.-13. ledna).
 - Teroristé z Boko Haram sťali Marthu Bulusovou a její dvě družičky, které byly na cestě na svatbu ve státě Borno (26. prosince).
 - ISWAP zveřejnila video, na němž je vidět 11 křesťanů, kterým Islámský stát stíná hlavu, což je pomsta za zabití jejich „chalífy“ Abú Bakra al-Bagdádího (26. prosince).
- „Křesťané se stali ohroženým druhem ve své vlastní zemi,“ varoval prezident CAN, Rev. Dr. Samson Ayokunle, předseda Křesťanského sdružení Nigérie. „Nigérie“, pokračoval, „je v obležení, které organizují krvežízniví vrazi a zločinné smýšlející teroristé z Boko Haram, terorističtí pastevci Fulbové, bandité a únosci.“

Násilí v Nigérii se od doby, kdy CSI vydala toto varování, rozšířilo a zesílilo. Násilný

džihád nerespektuje hranice. Když se v současnosti porozhlédnete, zjistíte, že pustoší i na kdysi nejnepravděpodobnějších místech – v Kongu, Ghaně a Mosambiku.

Reakce Západu

Bylo by nesprávné tvrdit, že Spojené státy a Evropa nejsou znepokojeny explozí násilného džihádu ve velké části subsaharské Afriky. Ve zprávě pro Evropský parlament o tomto fenoménu informovala vloni Evropská parlamentní výzkumná služba: „Subsaharská Afrika se stala novým globálním ohniskem džihádistických aktivit“. USA a EU zvyšují přítomnost speciálních jednotek v Africe. Ohrožení křesťané nebo jiní chudí civilisté nejsou prioritou jejich působení. Nevyužívají nástroje, které mají k dispozici, pro prevenci genocidy. Prvořadá je ochrana geopolitických a ekonomických zájmů. Nový strategický dokument USA pro Afriku označuje za cíl číslo jedna boj proti rostoucímu vlivu Číny a Ruska, nikoli ochranu křesťanů a dalších zranitelných náboženských komunit. Byli jsme svědky toho, jak západní mocnosti vyrazily do akce, doprovázené bleskovou medializací, když bylo džihádisty obsazeno důležité ropné zařízení u Indického oceánu v Mosambiku. Stejně energická reakce však chybí, když jde o ochranu chudých civilistů a křesťanských církví před smrtí a ničením páchaným stejnými džihádisty.

Před rokem jsme mohli vidět silný symbol nezájmu Západu. Americký ministr zahraničí tehdy na žádost nigerijského islámského prezidenta pocházejícího z kmene Fulbů

projevil „laskavost“ a vyřadil Nigérii ze seznamu „zemí zvláštního zájmu“ vlády USA, pokud jde o náboženskou svobodu. Na vlastní oči jsem viděl nedostatečnou ochranu, kterou americké vojenské síly poskytují v Iráku těžce pronásledovaným křesťanům a rozsáhlou ostrahu ropných zařízení a personálu na stejném místě.

Nemáme důvod věřit, že postkřesťanský západní svět - svět, v němž stále více převládají protikřesťanské materialistické ideologie - bude jednat na ochranu existenčně ohrožených křesťanských společenství, pokud se zájmy těchto společenství náhodou neshodují se západními geopolitickými a ekonomickými zájmy. V době, kdy se stará globální bezpečnostní architektura po druhé světové válce hroutí, probíhá nový „boj o Afriku“ mezi velmocemi. Souběh vzestupu džihadismu a zesílené konkurence velmocí

nevěští pro křesťanská společenství v Africe nic dobrého.

Naše reakce

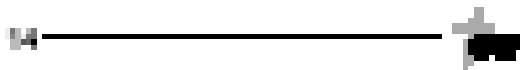
Právě kvůli obrovskému rozsahu této hrozby jsme povinni být solidární s pronásledovanými částmi Kristova těla v Africe. To znamená zintenzivnit naši humanitární pomoc a advokační úsilí a v neposlední řadě také naši modlitební podporu. Pokud se vaše farnost nemodlí každou neděli za pronásledované části Těla Kristova v Africe a mnoha dalších částech světa, požádejte svého kněze nebo faráře, aby vám vysvětlil, proč k tomuto opomenutí došlo. Jednejme podle slov papeže Františka, který i v těchto temných dnech vidí v Africe naději pro křesťanský svět: „Církev má nyní více mučedníků než v prvních staletích. Modleme se za tyto naše bratry a sestry a podporujeme je svou modlitbou a solidaritou.“

Nigérie: Křesťanka byla několik měsíců zadržována na základě obvinění z rouhání

„Od chvíle, kdy byla moje žena zadržena, nemohu spát.“ Rhodin manžel Ya‘u Adamu 45letá Nigerijka Rhoda Ya‘u Jatau přinesla zprávu o zabitě křesťance Deboře Yakubu. Fanatičtí muslimové se pak Rhodu pokusili zabít. O několik dní později byla zatčena na základě obvinění z rouhání. CSI finančně podporuje její rodinu.

Hrůzný čin, který vyvolal i mezinárodní ohlas, se stal 12. května 2022. Křesťanská studentka Deborah Yakubu ze severozápadního státu Sokoto byla v areálu univerzity svými spolužáky ubita k smrti holemi a kameny a poté upálena. Pachatelé ji obvinili z urážky proroka Mohameda.

Zmaření pokusu o vraždu

Tato krutá vražda se dotkla i Rhody Ya'u Jatau. Křesťanka z města Bauchi na severovýchodě Nigérie obdržela ve stejný den na WhatsApp zprávu z Ghany o brutální vraždě Debory Yakubu. Rhoda se o tuto zprávu podělila s kolegy.

Muslimové, kteří zprávu viděli, pak Rhodu obvinili z rouhání a pokusili se ji zabít. Bezpečnostní agenti nigerijské tajné policie zatkli obviněnou křesťanku 20. května, když se muslimský dav pokusil vtrhnout do jejího domu.

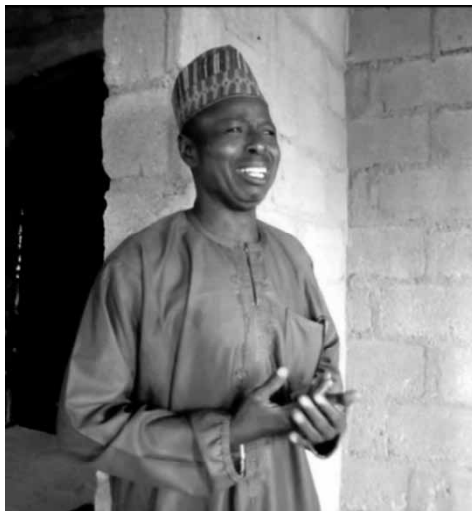
Nigerijská křesťanka Rhoda je už několik měsíců ve vězení

Zoufalý manžel

Rhoda je dodnes držena v samovazbě kvůli obvinění z rouhání. „Má klientka je obviněna z podněcování k veřejnému pobuřování, pohrdání náboženským přesvědčením a kyberstalkingu,“ uvedl Rhodin právník Joshua Nasara. Od obvinění, které následovalo dva týdny po zatčení, je Rhoda držena ve vězení bez kontaktu s okolním světem. „Žádosti o propuštění na kauci byly prozatím zamítnuty,“ vysvětluje Nasara.

Zadržením matky pěti dětí nejvíce trpí Rhodin manžel Ya'u Adamu, který konvertoval od islámu ke křesťanství. „Mám trauma a nemohu spát od chvíle, kdy byla moje žena

uvězněna za rouhání.“

Rhodin manžel Ya'u Adamu

Propuštění je „příliš riskantní“

Rhoda Ya'u Jatau nadále čeká na samotce na soud. Po několikerém odročení však předsedající soudce v Bauchi 13. října 2022 rozhodl, že propuštění Rhody je příliš riskantní. „Soudce prohlásil, že propuštění by mohlo znovu vyvolat násilí a vystavit Rhodu velkému riziku,“ řekl právník Nasara. Zatím rozružení muslimové vedou kampaň za zabití Rhody.

CSI je velmi znepokojena Rhodiným zdravotním stavem a poskytuje rodině finanční pomoc. „Rodina Rhody totiž utratila všechny své úspory na soudní výlohy,“ konstatuje Franklyne Ogbunwezeh, vedoucí oddělení prevence genocidy CSI v Africe.

CSI - Reto Baliarda

Arménie – Náhorní Karabach – Varování před genocidou

Současná situace vytváří podmínky pro genocidu původního arménského obyvatelstva Náhorního Karabachu (Arcach)

Azerbájdžánská vláda zahájila 12. prosince 2022 blokádu Lačinského koridoru, jediné pozemní cesty do Náhorního Karabachu. 120 000 arménských obyvatel je bez dodávek potravin, léků, plynu a dalšího životně důležitého zboží.

Ázerbájdžánská vláda již dlouhodobě oficiálně hlásá nenávisť vůči Arménům, podporuje beztrestnost za zvěrstva páchaná na Arménech a opakovaně vyhrožuje, že násilím dobude nejen Náhorní Karabach, ale i Jerevan, hlavní město Arménie. Cílem současné blokády je, slovy Úmluvy o genocidě, „záměrně způsobit životní podmínky, které mají vést k úplnému nebo částečnému zániku národnostní, etnické, rasové nebo náboženské skupiny“. Všechny 14 rizikových faktorů, které identifikoval Úřad generálního tajemníka OSN pro prevenci genocidy, se nyní situace v Náhorním Karabachu týká. Současná ázerbájdžánská agrese proti Arménům v Náhorním Karabachu odpovídá dlouhodobému vzorci etnických a náboženských čistek arménských a dalších křesťanských komunit v regionu, které prováděla ázerbájdžánská vláda, Turecká republika, Osmanská říše a jejich milice. Vyzýváme všechny smluvní strany Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidy, zejména Spojené státy, Velkou Británii a Ruskou federaci,

aby prostřednictvím Rady bezpečnosti OSN splnily své závazky a zabránily další kapitole arménské genocidy. Vyzýváme rovněž Radu bezpečnosti OSN, aby jednala a zajistila neomezený humanitární přístup všech mezinárodních organizací do Náhorního Karabachu v souladu se čtvrtou Ženevskou úmluvou.

Podepsáno:

Křesťanská mezinárodní solidarita

Baronka Coxová, nezávislá členka Sněmovny lordů

Američtí přátelé Kurdistanu

Arménská advokátní komora

Arménský národní výbor Ameriky

Hellenic American Leadership Council

Humanitarian Aid Relief Trust

Na obranu křesťanů

International Christian Concern

The Philos Project

Prof. Armen T. Marsoobian, 1. viceprezident

Mezinárodní asociace vědců zabývajících se genocidou

Klášter z 9. století na břehu jezera Sevan

Rizikové faktory genocidy

„Dnes jsme svědky soustavných akcí, které stále reálněji vyvolávají obavy, že Ázerbájdžán skutečně plánuje genocidu v Náhorním Karabachu.“ - Nikol Pašinjan, arménský premiér, 12. prosince 2022

Rizikové faktory:

1 - Situace ozbrojeného konfliktu nebo jiné formy nestability.

Ázerbájdžán zahájil od září 2020 dva velké útoky proti Arménii a Republice Arcach a dochází k častému porušování příměří z 9. listopadu 2020.

2 - Záznamy o závažném porušování mezinárodních lidských práv a humanitárního práva.

Kruté zločiny spáchané ázerbájdžánskými silami na Arméních při útoku na Náhorní Karabach v roce 2020 a při útoku na Arménii v roce 2022 jsou dobře zdokumentovány, v neposlední řadě ázerbájdžánskými vojáky, kteří své zločiny zaznamenali a nahráli na kanály sociálních médií.

3 - Slabost státních struktur.

Ázerbájdžán je absolutní rodinnou diktaturou; Republika Arcach je neuznaným státem s omezenými možnostmi sebeobranu.

4 - Motivy nebo pobídky.

Ázerbájdžán opakovaně deklaroval svůj zájem dobýt Náhorní Karabach i část Arménské republiky a formuloval jej jako svůj národní cíl.

5 - Schopnost páchat kruté zločiny.

Ázerbájdžánská armáda je dobře vybavena a má v regionu konkurenční výhodu. Ve svých vojenských aktivitách dostává soustavnou podporu od Turecké republiky.

6 - Absence polehčujících faktorů.

Rusko, které v minulosti omezovalo agresí Ázerbájdžánu, se od invaze na Ukrajinu v regionu viditelně méně angažuje.

7 - Přispívající okolnosti nebo přípravné akce.

Ázerbájdžán uvalil na civilní obyvatelstvo úplnou blokádu.

8 - Spouštěcí faktory

Vojenské napětí v regionu je velmi vysoké od útoku Ázerbájdžánu na Náhorní Karabach v roce 2020 a zejména od jeho útoku na Arménii v roce 2022; obě regionální mocnosti, Rusko a Turecko, jsou zapojeny do mnoha probíhajících a nepředvídatelných konfliktů. V červnu 2023 se mají v Turecku konat všeobecné volby.

9 - Meziskupinové napětí nebo diskriminace chráněných skupin.

Etničtí Arméni v Náhorním Karabachu byli diskriminováni za vlády Ázerbájdžánské sovětské socialistické republiky v letech 1921-1988; ázerbájdžánská vláda v regionu skončila jako výsledek šestileté etnické války.

10 - Znamky záměru zcela nebo částečně zničit chráněnou skupinu.

Ázerbájdžánský prezident İlham Alijev označil Armény za „psy“ a „krysy“ a zavázal se je „vyhnat z našich zemí“.

11 - Znamky rozsáhlého nebo systematického útoku proti jakémukoli civilnímu obyvatelstvu.

Ázerbájdžán uvalil na civilní obyvatelstvo úplnou blokádu; oblast je zcela obklíčena ázerbájdžánskými vojenskými silami.

12 - Znamky plánu nebo politiky útoku na jakékoli civilní obyvatelstvo.

Ázerbájdžán od září 2020 opakovaně bombarduje arménská civilní sídla v Náhorním Karabachu a Arménii; arménští civilisté zajatí ázerbájdžánskými silami jsou běžně poravováni nebo unášeni.

13 - Vážné ohrožení osob chráněných mezinárodním humanitárním právem.

Ázerbájdžán uvalil na civilní obyvatelstvo úplnou blokádu.

14 - Vážné ohrožení humanitárních nebo mírových operací.

Ruská mírová mise v Náhorním Karabachu se v současné době nachází ve střetu s ázerbájdžánskými aktivisty a vojenským personálem v Lačinském koridoru.

Klášter Gandzasar

***„ Kdo dává, dostává,
mnohem víc přijme...“***

sv. František z Assisi

K zamyšlení a modlitbě

„S námi, Pane, buď tvé slítování, jako ty jsi naše naděje“ - Žalm 33,22

Srí Lanka

Srí Lanka, turistický ráj, je na dně. Kvůli probíhající hospodářské krizi hrozí dokonce hladomor. Lidé stojí tři dny ve frontě, aby mohli natankovat nebo si koupit plyn na vaření. Elektřina často vypadává na celé hodiny. Navzdory zákazu vycházení se zoufalí lidé na mnoha místech shromažďují, aby vyjádřili svou nespokojenost s ničivou krizí. CSI se podílí na projektech pomoci trpícím lidem na Srí Lance a připojuje se k naléhavé výzvě místních křesťanů k modlitbám.

Vietnam

V provincii Nghe An, kde se nachází Ho Či Minovo rodiště, dochází k závažnému porušování náboženské svobody. Místní úřady, aby samy nebyly považovány za pachatele, vyvíjejí nátlak na vesničany a jejich příbuzné, aby křesťany, z nichž mnozí patří k etnické skupině Hmongů, vystěhovali z jejich domovů. Někteří z nich tak byli násilně odloučeni od svých rodin a zbaveni majetku, protože neodvolali svou víru. Vu Ba Sua byl tvrdě diskriminován. Úřady odmítly její dítě zaregistrovat a nemocnice v Ky Son odmítla dítě ošetřit. Křesťané nemají nárok na státní pomoc. Protože se manželé Suovi odmítli vzdát své víry, byl jim zabaven dobytek. Modleme se za tuto rodinu a také za konec pronásledování a náboženskou svobodu ve Vietnamu. *msn*

Pákistán

V Pákistánu náleží 95 % všech pracovníků, kteří uklízejí komunikace, nemocnice, školy, veřejné instituce a kanalizace, k náboženské menšině. V inzerátech na tato méně přitažlivá pracovní místa se výslovně hledají uchazeči křesťanského vyznání nebo jiné nemuslimské příslušnosti s poznámkou „vyhrazeno pro nemuslimy“. Organizace na ochranu lidských práv již několik let vedou kampaň za zákaz diskriminačních pracovních inzerátů. Nyní dosáhli částečného úspěchu. Vláda provincie Paňdžáb se rozhodla, že v inzerátech na některá pracovní místa již nebude vyžadována náboženská příslušnost. Otázkou nyní je, zda se vládní úředníci budou rozhodnutím řídit, a pokud ne, zda budou sankcionováni. Modleme se, aby tuto diskriminační praxi zrušilo více provincií. *fi*

Nepál

Pastor Keshab Raj Acharya a jeho žena Junu oslovují svými evangelizačními poselstvími mnoho lidí. Od svého prvního zatčení 23. března 2020 je tento nadšený pastor a otec dvou synů kvůli své evangelizační činnosti v hledáčku justičních orgánů. 30. listopadu 2021 byl pastor Keshab odsouzen ke dvěma letům vězení za porušení nepálského zákona proti konverzím, ačkoli nikomu křesťanskou víru nevnucoval. Soud v Džumle ho sice 19. prosince propustil na kauci, ale 13. července 2022 ho stejný soud odsoudil k jednomu roku vězení. Kešabův právník se chce odvolat k Nejvyššímu soudu. Modleme se za pastora Kešaba, aby nemusel znovu do vězení a byl plně zproštěn viny. Zapojme do svých modliteb také jeho rodinu. Procházejí nesmírně těžkým obdobím. *csi*

PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM

Srdečné díky těm, kteří přispěli v období od 1.10.2022 do 31.11.2022

ThDr Adámek Milan, Mgr. Adlt Miroslav, Bartoš Ladislav, Benda Jan, Beneš Alfons, Dr Beránek Alois, Bezděk Jan, Biernát Josef, Bittner Josef, Blahuta Jan, Blechová Marie, Boráková Zdenka, Breindl Barbara, Brich Václav, Brůna František, Ing Bublan Jiří, Burget Radek, Bušková Milada, Mgr Čaňo Miroslav, Čechová Marta, Mgr Černá Iveta, Daňková Eliška, Dempsey Anna, Ing Dlouhá Nicole, Doležel Radek, Mgr Doležel Karel, Dostálíkovi Ladislava Libuše, Drbálková Jana, Drdla Karel, Droppa Damian, DiS, Duba Roman, Dubnická Marie, Mgr Dubský Zdeněk, Ing Dudr Pavel, Ducháč Tomáš, Ing Durna Petr, Eliáš Petr, Mgr Erhartová Jitka, Ing Fajmon Vladimír, Felner František, Fenclová Magdalena, Frolková Noela, Fujáková Růžena, Grubhoffer Stanislav, Hana a JUDr. František Borkovi, Mgr. Hanák Martin, Hanousková Eliška, Harsová Marie, Hašková Dominika, Herynková Miloslava, Holečková Běla, Ing Holub Vítězslav CSc, Ing Horák Martin, P. ThDr Hradil Radovan, Hurbiš Josef, Chalupický Daniel, Chalupski Michal, Jakešová Věra, Jakubec Matouš, Jandáček Milan, Janečková Dagmar, Janoušek Martin, Jansa Petr, Jargus Jan, Jargusová Anděla, Jebousek Josef, Jelínek Severín, Jelínková Vlasta, Jendrichovský Ján, Kahancová Karolina, Kaletová Jana, Kantor Milan, JUDr Ing Karas Jiří, Mgr Karasz Martin, Mgr Kaška Pavel a Kateřina, Kašpárková Jarmila, Kelnar Pavel, Kettner František, Klášter sester Navštívení Panny Marie Kroměříž, Kolářová Hana, Koletschka Leoš, Mgr Kopečná Monika PhD, Mgr Kopečný Vojtěch, Kopřiva Otakar, Kotrncová Jaroslava, Kovář Jan, Krejčová Jana, Kudla Martin, Kudrna Jan, Kudrnovská Růžena, manželé Kulihovi, Kůla Jiří, Kysilková Nina, Kysilkovi Vlasta a Josef, Lambor Josef, Lazebníček Lukáš, Ličman Jan, Ing. Loub Josef, Louman Miroslav, Macek Viktor, Macháčková Kateřina, PhDr. Mančalová Jana, Marková Jana, Matuša-

ková Vlasta, Mazurová Ludmila, Michalcová Jitka, Michalová Olga, Michl Jindřich, Ing Mikeš Pavel, Mikulášková Jaroslava, Miškovská Eugenie, Mrázková Jana, Müllerová Karla, Nečada Václav, Nekuda Jan, Mgr Neudert Jan, Neužil Jan, Neužilová Vítězslava, Nováková Danie-la, Nováková Veronika, Ondráčková Bohumila, PharmDr. Ondráčková Marie, P. Vrbenský Pavel, Mgr Papicová Ludmila, Pašková Ludmila, Pavelková Eva, Pešek Václav, Petřík Augustin Mario, Petřina Milan, Podestátová Jaroslava, Ing Podešvová Emilie, Pohunková Miroslava, P. Mgr. Poláček Bohumil, PhDr. Poláková Jolana, Pomkla Petr, Bc. Pořízek Miroslav, Pozděnová Anna, Pravoslavná církevní obec v Jeseníku, Prentisová Michaela, Procházka Vít, Prokop Tomáš, Provazník Jiří, Ptáček Bořivoj, Pumprlová Pavla, Radikovská Marie, Raszyková Ludmila, Reichenbachová Jana, Romer Pavel, Rydlo Jan, Řičáňková Blanka, Řihák Hynek, Řihák Lubomír, Mgr Říhová Hedvika, Řk. farnost Zašová, Samková Hana, Sarofin Andrej, Saska Tomáš, Sedláčková Jaroslava, Sedlák Josef, Sestry Voršílky Praha, Ing Sigmund Stanislav, MUDr Skovajsa Petr, Sládečková Marta, P. Smolen Štěpán, Smutný Josef, Smyčková Dana, Sojka Bohumír, Sommerová Marie, Srbová Anna, Stillová Ludmila, Stoklášek Josef, Straková Mária, Štřeštík Vítězslav, Synková Marie, P.Mgr. Šich Josef, Mgr. Šimečková Andrea, Široká Silvie, Štván Jaromír, Štych Jan, Thomasovi, Ing Tichý Borek, Tobola Petr, Mgr Tomášková Veronika, Tylová Marie, Ulrich Tomáš, Utíkalová Marie, Václavík Jan, Valerovi Tomáš a Renata, Valíček Miroslav, Vančíkovi Alois a Jaroslava, Vejtasová Jana, Vendelínová Lidie, Veselá Jitka, Víntr Josef, Vítovi Zdeněk a Pavlína, P. Mgr. Vlček Josef, Ing arch Vodička Jan, Voláková Drahomíra, Ing Volková Mária, Vondrák Luděk, Vondráková Helena, Ing. Vrágová Marta, MUDr. Weinberger Vojtěch, ThLic.Mgr. Wojnar Jan, Wuycheck Veronika, Záleský Pavel, Ing. Záleský Jaroslav, Zálešák Josef, Zemanová Marie, Zieglerová Marie, MUDr Zítková Ludmila, Zlatušková Miloslava, Ing. arch. Žalud Stanislav, Ing Žingor Daniel, Žlebek Jiří,

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI

P. O. Box 11

549 01 Nové Město nad Metují

CZECH REPUBLIC

OP

2019/05333

Zpravodaj CSI je adresátům zaslán s jejich souhlasem a adresy v žádném případě neposkytujeme třetím osobám.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita - CSI

P. O. Box 11

549 01 Nové Město nad Metují

Tel: 491 470 084

737 852 903 T-Mobile

e-mail: csi.czechrepublic@gmail.com

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

Česká republika

ČSOB Československá obchodní banka

č.ú. 0278125043 / 0300

Slovenská republika

Prima banka

č.ú. 837 035 3002/5600

IBAN: SK75 5600 0000 0083 7035 3002

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídá Ing. Monika Kahancová.

MK ČR E 12619

Tisk - Tiskárna Smola

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.

